

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 380.

96de Møde.

Lørdagen den 11te Juni.

(Fortf.)

Schack: Efter det Løfte, som den ærede fdbste Taler har givet, er det mindre vigtigt, om denne Paragraph bliver vedtagen, men jeg vilde ellers have foreslaaet, at man antog den og ved 3die Læsning forandrede dens Overkrift til „Midlertidig Paragraph“; men, som sagt, efter dette Løfte er dette mindre vigtigt. At Sagen imidlertid nyder Fremme, maa jeg ansee for i høi Grad ønskeligt (Ja!). Der er vist Ingen, som kan nægte, at de Pensionister, som her ere forelagte, ere — jeg troer ikke at bruge for stærkt et Udtryk — forarge lige, og de Exempler, som den ærede Rigsdagsmand har anført, ere ingenlunde de værste. Jeg troer imidlertid ikke, at det er Umagen værd at gaae nærmere ind paa at anføre flere Exempler. Derimod skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg paa ingen Maade kan anerkjende Rigtigheden af den Regel, man har villet opstille om, at enhver tidligere fgl. Resolution for en saadan Pension eller Naadegave skulde være bindende ogsaa for Fremtiden. Jeg skal i den Henseende bemærke, at der er ikke saa Exempler paa, at den tidligere Regjering selv har forandret slige Resolutioner, og jeg skal specielt erindre om, at der til Invaliderne i tidligere Tider var fastsat en vis bestemt Pension, men at den desuagtet senere ved en Resolution er bleven nedsat for dem. Men foruden dette gives der, som allerede tidligere er antydet, en meget stor Mængde af disse Pensioner, som beroe paa et Tilfagn, hvorefter de kun være givne paa Tid, men som ikke desuagtet efterhaanden ved Glendrian ere komne til at gjælde for bestandigt, ligesom der ogsaa gives ikke saa Pensioner, der være knyttede til visse Betingelser, men som, uagtet disse Betingelser ere bortfaldne, dog ere

vedblevne. Der er saaledes, fra alle Sider, vistnok den største Grund til at foretage en Undersøgelse og alvorlige Reductioner, hvad enten dette nu skeer af Regjeringen eller af Thinget, eller — hvad der vil være det bedste — af begge i Forening. Jeg troer ogsaa, at det virkelig maa være i alle Parters Interesse, at dette skeer, baade i deres, som, om jeg maa bruge dette Udtryk, staae paa Embedsmændenes Bedste, og deres, som ere mod deres Bedste. (Tscherning: Vi staae Alle paa Embedsmændenes Bedste, kun paa forskjellig Maade.) Fortræffeligt! Altsaa, jeg troer det er i begge Parters Interesse, at en saadan Undersøgelse skeer, baade i deres, der paa den ene Maade — saaledes som f. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig) og Andre (Latter) — staae paa Embedsmændenes Bedste, og deres, der paa den anden Maade staae paa Embedsmændenes Bedste. — Jeg troer, at dette vil blive tydeligt ved at kaste et Blik paa den hidtil stedfundne Forhandling i denne Sag. Thi, hvad er det, som fornemmelig har bevirket, at de, som paa den ene Maade staae paa Embedsmændenes Bedste, ofte have syntes ikke saa meget at interessere sig for Embedsmændene, som de, der paa den anden Maade staae paa Embedsmændenes Bedste, ja have syntes slet ikke at staae paa disses Bedste? Det er de mange tidligere Misbrug og ugrundede Begunstigelser, der have fundet Sted og forvandt hele Forholdet. Jeg troer derfor, at det er i alle Parters Interesse, baade i deres, der paa den ene og paa den anden Maade staae paa Embedsmændenes Bedste, og i Regjeringens, at denne Sag underkastes en alvorlig Prøvelse og Revision.

C. S. Hansen: Jeg troer dog ikke, at Thinget bør berolige sig ved det Løfte, som den ærede Forslagsstiller har givet, at ville komme med et særskilt Andragende, thi Tiden